

Blinde høns og forbøn

8. sep. 2017/36

(Læsetid: 3 minutter)

Af Poul Henning Krog

Læge og forfatter

Trætte efter forberedelse og klargøring til et 13 mands julerykind smed Susanne og jeg os ned i lænestolene og fulgte med i 'Landsbyhospitalet', en tv-serie som Susanne ynder at se. Det var nu godt med en pause og en kop kaffe. Vi blev suget 50 år tilbage i tiden og kunne nyde den rolige engelske stil og humor.

Lægen talte med en patient, som havde været ude for et færdselsuheld. Samtalen handlede om overfladiske ansigtslæsioner, årsagen til uheldet og ufrivillige armbevægelser.

Jeg hørte mig selv sige til Susanne, at han formentlig havde sygdommen Chorea Huntington.

Nu er der under 10 ud af 100.000, der har den sygdom, så med den sparsomme sygehistorie var det måske nok et vel frimodigt gæt. Sygdommen er karakteriseret af ufrivillig, pludselige og hurtige ukontrollerede bevægelser af

arme og ben. Sygdommen er en autosomal dominant arvelig lidelse, hvilket betyder at halvdelen af ens børn også får sygdommen. Dette kom også tydeligt frem i filmen for ganske rigtigt og lucky punch, jeg råbte begejstret til Susanne, der var gået ud i køkkenet – Yes – det var Chorea Huntington!

Jeg oplevede derefter et af de få øjeblikke i livet, hvor ens hustru kiggede forundret på en.

Denne undren skal særligt ses i det lys, at vores børn har oplyst os om, at mange forskningsprojekter afslører, at børn er mere tilbøjelige til at arve intelligens fra moderen. Ved hjælp af forsøg med mus og rotter, skulle gener, der har betydning for intelligensen, være deaktiverede, hvis de stammer fra faderen, mens samme gener fra det mødrene ophav er aktive. En skræmmende tanke for os mænd.

Endnu en god grund til at forsyne musefælden på loftet med en god spegepølse. Sidste år fangede jeg 7 mus i juledagene, men så var der også ro. Vi mænd må bede om ro, opmuntre til besindelse og vente på nye forskningsresultater.

Jeg medgiver, at jeg var heldig med Chorea Huntington, for som bekendt kan en blind høne også finde et korn. Som langsynet og farveblind mand har jeg faktisk altid haft god brug for både kloge kvinder, held og forbøn.

Det med forbøn kom stærkt til udtryk til min studentereksamen. Vi havde her en meget dygtig matematiklærer, som førte os almindeligt gode elever frem til resultater, som var bedre end forventet.

Min svigermor bad for mig til skriftlig matematikeksamen, dette medførte, at jeg løste en opgave, jeg ikke kunne finde ud af ved at skrive følgende: ”Ud fra gældende geometriske principper ses at...”

Det viste sig at være rigtigt, og censor, der ikke kendte mig, syntes, at det dog alligevel var genialt. Derfor fik jeg 13. Gud havde svaret på min svigermors

bøn. Lykkelig var jeg, for havde jeg fået 11, var mit gennemsnit ikke blevet tilstrækkeligt stort til at kunne blive optaget på medicinstudiet, og jeg havde som følge deraf sikkert aldrig hørt om Chorea Huntington og dermed kunnet skrive denne historie.

Glæden ved at være omgivet af en dygtig lærer, børn der driller, en bedende svigermor og en forundret ægtefælle kan ikke overvurderes. Ja, selv blinde høns kan derfor blive seende.

Det er dog vigtigt at kende sin begrænsning! Et af de efterfølgende afsnit i "Landsbyhospitalet" handlede om en ny patient, her gættede jeg frimodigt på infantil autisme, men det viste sig at være Tourettes syndrom.